

Tang Mei Tímea

Kedves Misim!

Viccelsz? Tavaly október óta nem hiányzol senkinek. Figyelem. Mióta nem vagyunk beszélőviszonyban, rászoktam arra, hogy szükségszerűen jól szórakozom mindenkin, akiről már életében elfeledkeztek (be kell vallanom, hogy sajnos ez egyre kevésbé mérsékelten szükségszerű). Ne ítéld el. Mentségemül szolgálhat a tény, hogy szépen feledteti a nyomort.

Látod, elzüllöttél. Semmi baj, mi mind. Nem, nem tudom, hogy gyenge vagy-e. Itt nincs és soha nem is volt rólad szó.

Múltkor (amikor tavaly szeptember vége felé indokolatlanul elhívtál teázni) a szokásosnál többet beszéltél – túl sokat. Én akkor az ablakra koncentráltam, fényes és tiszta volt. Két perc múlva arra tévedt a tekinteted és együtt néztük tovább az ablakot. Azonnal elcsúfult, megrongálódott imént kialakult eszmei szépsége. Nem bírom az ilyet elviselni. Ilyenkor már jobb, ha felakasztja magát az ember, de erről majd később. Megtaláltam ebédlőasztalunk kopott feltjét; másodpercekre rá te is megtaláltad. Közben szakadatlan ömlő szóáradat, üres közhelyek az életedből. Akármelyik polgár életéből. Az időjárásról, arról már nem. Azt talán szégyellted is volna. De még így sem voltál óvatos: mondanivalód – örökösen – egyre erősödő kréta- és fogcsikorgatás, a végén már semmit nem lehetett érteni belőle.

A kopás után mást kellett keresnem – közben valamely eldöntendőnek feltételezett kérdésedre bólogatva – találtam is: egy poros és rikító műanyag gubanc; üres vázába állított műszegfücsök. Nemsokára elveszett beszélgetésünk ez egyetlen közös pontja után kapva jelentőségteljesen ráemelted tekinteted – nevettem is volna – és valamelyest önelégültebben folytattad monológod intézését hozzám; hozzá. Máig azon gondolkodom, hogy vajon láttad-e azt a virágot (nevezzük így, illemből), a megtört-szárú sárgát, alul-középen?

Ásítottam, elnézésed kértem – te elnéztél és elhallgattál. Zavartan intettem, hogy folytasd. Minek nézi annyit a szegfűt, miért nem folytatja? Miért nyúlnak olyan lassan meg arcán ráncai, amint eltátja a száját? Aha. Szóval végzett. Beleunt. Evett, jót beszélt, és most hazamegy kialudni magát. Misi, váljék egészségedre. A hiúság – szép.

Tudom, néhány éve elkezdted pszichológushoz járni. Ismertem Pétert, osztálytársam volt. Még utána is, időnk engedtével összeülve mindig sokat beszélgettünk mindenféléről.

Tíz éve kezdődött, akkor említett meg téged először. Utána egyre gyakrabban kerültél terítékre, Péter igazán sokat tudott beszélni rólad, már amikor úgymond még aktuális voltál. Azt is elmesélte, hogy eleinte valahogy nehezen viselte el a képedet, a modorodat. Az igazat megvallva nem is figyelt rád, amikor elkezdted beszélni. Hónapokra rá beléd szeretett. Te meg csak ültél, és mondtad – ehhez értesz –, nem is pislogtál. Mondtam is Petinek, hogy hal vagy. Nem hitt nekem. Közölte, hogy meg fogja várni. Ő szeretett várni, az a fajta sablonegyed volt, aki mindig várt – ha másra nem is – valamire. Presztízsből. Reggelente fényes bőrpapucsával belépett a rendelőbe, leült, és minden erőfeszítésével várta az életet. Ezt ő nem mondta ki, én most neked igen. Talán kicsit büszke is lenne magára, ha hallaná. Vagy (ugyancsak presztízsből) egyáltalán nem értene egyet.

Végül tíz éven keresztül várta, hogy pislogj egyet, mélyülő elkeseredéssel, aztán besokallt. Rettentően fáradt volt. Akarta, hogy lásd – nem a fáradtságot, sokkal inkább őt. Ha ez évtizedben egyszer is odafordítottad volna a fejed; ha a szemed sarkából ránéztél volna; ha tátozás közben pislogtál is volna – legalább egyszer –, akkor valószínűleg nem történt volna semmi. Legföljebb észrevetted volna aggódva fakuló, finomszálú haját. Sokat sóhajtozott, eggyel erősebb dioptriára váltott és egész mesedélutánokat tartott arról, hogy miként fogja végérvényesen elérni azt, hogy ráeszmélj.

Én pedig valahányszor kinevettem – még ha tudtam is, hogy szándéka meglehetősen komoly, és az utolsó felemlítéskor pedig – mivel gyámoltalanságában pont az én aberrált szépérzékemet kellett felkennie bizalmával – afféle jóváhagyásként odavettem neki: Halj meg Peti, presztízsből.

Így van ez. Az ember, ha egyszer csak hirtelen elkezd számítani, rögtön pironog és szorong, szellemes vicceskedéssel már igyekszik is csírájában elfojtani az őt csipkedő könyörgést. (Persze Peti nem így látta, ő a végsőkéig kitartott mellettem és az ideáim mellett. Nem is tudom, hogy miért kaptam ekkora tiszteletet.)

Aztán egy őszi napon leguggolt a foteled mellé, sokáig nézte veled a szemközi ház falát (tízéves beszédpartnered), hallgatta arról szakadatlanul visszaverődő hangod míg kezében kenderkötelet szorongatott. A hurkot nagy gonddal köthette ott – később felfigyeltem a precizításra: kilencven centit visszahajtani, hozzáfogni a kötélhez, a visszahajtott vég felét ismét behajtani, tíz centi hosszan összefogni a három kötélrészre és azon visszafelé föltekerni a kötélvéget (lehetőleg négy sávban), az ekképp keletkezett fenti hurokba fűzni a maradékot, végül a nagy hurok két szárának megrántásával alaposan megfeszíteni a csúszó csomót, ami majd a bal fülcimpánál támasztja alá az állkapcsot. Csak azért kilencven – tette hozzá felröffenve –, mert nagy a feje.

Kedves Misim. Annyi történt, hogy jó barátom egy magasan futó vízvezeték alá állt és arrébb rúgta maga alól a széket. Nagyon fáradt lehetett. Talán hörgött is valamennyit. Fél óra múlva (pontban négykor) felálltál és kimentél a teremből, mert nem vetted észre.

Aznap éjjel, munka után én kerestem föl a holttestet. Gondolhatod – ott lógott, egészen a falhoz simulva. Karikás szemeit nem tudta zárva tartani, halványan csillant rajta a fehér, ledes fény; szürke arcára rászáradt a haláltusa harmata, haja gondosan rendezve. Különös volt fél négy óta tartó érintetlen

ernyedtsége, mely terve általa nem realizált kudarcának légkörében most egyszerre bárkinek csodálata tárgyává válhatott volna. Talán meg kellett halnia, talán nem; de tudd meg: gyönyörű és méltóságteljes volt. Nem akartam hozzáérni. Másnap névtelenül betelefonáltam a rendőrségre.

Kedves Misim, ha most a tanácsomért könyörögsz, hiába teszed. Rossz embertől kéred. Nevezheted magad mindennek, de hisz te is tudod: ilyenkor már igazán nincs mit tenni; csikorgó kréta vagy. Más már nem leszel.

Ui.: Vagy mégis: megtorlás, ha mellé lóगतod magad.